

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K.
o odszkodowanie, wynagrodzenie za pracę, premię kwartalną, premię bilansową i
wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r., Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 grudnia 2014 r., zasądającego na jej rzecz od Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K., kwotę 9.644,20 zł, tytułem nagrody jubileuszowej z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2013 r. oraz kwotę 3.790,69 zł, tytułem wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2013 r., a oddalającego w całości powództwo, co do odszkodowania, premii kwartalnej, premii bilansowej, wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W sprawie ustalono, że M. K., w okresie od dnia 17 września 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r., była zatrudniona na podstawie powołania na stanowisku Zastępcy Prezesa Zarządu ds. Ekonomicznych – Głównego Księgowego w

Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K.. Uchwałą z dnia 31 maja 2012 r. Rada Nadzorcza na podstawie § 75 ust. 1 pkt 4 Statutu Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K. z dniem 15 czerwca 2012 r. odwołała M. K. z funkcji Zastępcy Prezesa Zarządu ds. Ekonomicznych – Głównego Księgowego w Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K.. Integralną częścią Uchwały było wypowiedzenie stosunku pracy wraz z uzasadnieniem, zgodnie z art. 70 k.p., który rozwiązał się w dniu 31 sierpnia 2012 r.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego, jak i dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną w zakresie zasadności roszczeń powódki dotyczących zasądzenia odszkodowania, premii kwartalnej i bilansowej oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Ponadto, mimo uznania za wadliwą część argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy, za całkowicie chybione zostały uznane zarzuty apelacji.

Sąd Okręgowy nie podzielił zaś ustaleń Sądu Rejonowego oraz dokonanej przez ten Sąd oceny w zakresie w jakim uznał on, że powódka nie otrzymała w całości należnego jej wynagrodzenia za pracę. W tej części wyrok Sądu pierwszej instancji uwzględniający częściowo roszczenie z tego tytułu należy uznać za wadliwy, jednakże jego zmiana, z uwagi na treść art. 384 k.p.c., nie była możliwa.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego złożyła powódka, zaskarżając go w części, tj. co do pkt III, IV, V zarzucając naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na podstawę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (skarga jest oczywiście uzasadniona). W uzasadnieniu swego stanowiska zwróciła uwagę, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w treści apelacji.

Mając powyższe na uwadze domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zasadny.

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o szczególnym charakterze. Przede wszystkim zmierza do ochrony interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast jej zadanie nie polega na ponownej ocenie sprawy z perspektywy niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Już przytoczone spostrzeżenie obliguje do wstępnej oceny sprawy w ramach tzw. „przedsądu”. Jego zakres jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania. Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyartykułowanie podstawy uzasadniającej jej przyjęcie. Skarżący ów obowiązek zrealizował i ulokował w treści art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z lapidarnego uzasadnienia wniosku wynika, że oczywiście naruszenie dotyczy przepisów postępowania (art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.). Zatem w obrębie wskazanych wyżej podstaw zamyka się wstępne badanie sprawy.

Należy zauważyć, że postępowanie apelacyjne jest kontynuacją postępowania merytorycznego. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, a nie apelację. Użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, iż sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę „w granicach apelacji” oznacza w szczególności, że sąd odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w pierwszej instancji (art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c.) i kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., zasada prawna, III CZP 49/07, LEX nr 341125, z glosą G. Rząsy i A. Urbańskiego).

Należy również podnieść, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika oczywiście konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, LEX nr 1545029; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK

235/14, LEX nr 1936719). Treść uzasadnienia zaskarżonego rozpoznawaną skargą orzeczenia dowodzi, że Sąd odwoławczy prawidłowo dopełnił obowiązki wynikające z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd dokonywał oceny apelacyjnej wyroku Sądu Rejonowego i oceny zasadności roszczeń dotyczących zasądzenia odszkodowania, premii kwartalnej i bilansowej oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

Oczywistości skargi skarżąca upatruje również w naruszeniu art. 382 k.p.c. W judykaturze podkreśla się, że przepis art. 382 k.p.c. ma na uwadze materiał dowodowy zebrany w sprawie, przy czym ma on charakter ogólnej dyrektywy określającej istotę postępowania apelacyjnego, jako kontynuację merytorycznego rozpoznania sprawy. Może zatem stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału oraz że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016 r., I PK 241/15, LEX nr 2194883). Innymi słowy, Sąd narusza art. 382 k.p.c., gdy orzeka z pominięciem materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2017 r., II PK 364/15, LEX nr 2242153).

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Przyjęte jest w judykaturze, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., III CSK 272/16, LEX nr 2273373). W stanie faktycznym sprawy trudno w ogóle doszukać się naruszenia prawa procesowego, nie mówiąc o naruszeniu, które dałoby się stwierdzić przy wykorzystaniu podstawowego instrumentarium prawniczego.

Można i należy także powiedzieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej stanowi przymiot, którego istnienie potwierdza jaskrawe niesprawiedliwe rozstrzygnięcie sprawy przez sąd powszechny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365). Natomiast w stanie faktycznym niniejszego sporu nie sposób takiego zarzutu

podnieść wobec zakwestionowanego skargą rozstrzygnięcia. Stanowi ono wyraz dogłębnej skrupulatnej analizy materiału dowodowego i należytego zastosowania prawa procesowego. Nie sposób zatem stwierdzić, że skarga kasacyjna wywiedziona od tego wyroku jest oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na uwadze orzeczono w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n